

SIGUEU HOSPITALARIS

Benvolguts diocesans

Els pobles antics, especialment a Orient, practicaven amb escrupolositat les normes d'hospitalitat, sobretot amb els estrangers i amb els més necessitats. El fet de viure en el desert i l'existència de moltes desigualtats socials, accentuaven la necessitat de practicar aquesta virtut. La mateixa Sagrada Escripura aconsella constantment l'hospitalitat. En la llei de Moisès podem llegir: "L'estranger que resideixi amb vosaltres us serà com un nascut entre vosaltres, i l'estimaràs com a tu mateix, perquè estrangers va ser vosaltres en la terra d'Egipte" (Lev 19, 34).

En el llibre del Gènesi apareix un episodi molt significatiu de la vida d'Abraham, en el qual acull a tres estrangers (cf. Gen 18,1-20). Abraham, que era un nòmada, està assegut al costat de la seva tenda, a l'ombra de l'alzina de Mambré, a l'hora de la calor. Llavors, s'acosten uns estrangers i els acull amb generositat: corre a la seva trobada, porta aigua i els ofereix menjar i descans. Els seus gestos es veuran recompensats, perquè aquells estrangers eren missatgers de Déu i li portaran la bona notícia que la seva dona, d'edat avançada, engendrarà el fill que esperaven. El genial pintor A. Rublev va pintar una icona en el qual s'identifica als tres visitants amb la Santíssima Trinitat. En la persona d'aquells estrangers, Déu mateix ha visitat a Abraham.

En el nou testament també es recomana practicar la virtut de l'hospitalitat. La carta als hebreus, recordant el succeït amb Abraham, diu: "no oblideu l'hospitalitat: per ella alguns, sense saber-ho, van allotjar a àngels" (Heb 13, 2). Les primeres comunitats cristianes practicaven aquesta virtut no sols entre ells sinó també amb totes les persones i molt especialment amb els més pobres. En la carta als Romans es pot llegir també l'exhortació de sant Pau al fet que practiquin l'hospitalitat (12, 13).

L'hospitalitat és difícil, perquè sempre temem a qui ve de fora, a aquell que no coneixem. Ser hospitalari amb els altres exigeix trencar prejudicis, per a acceptar a l'altre tal com és. Requereix, també, aparcar els egoismes que ens impedeixen reconèixer als altres com a germans nostres. Suposa sortir de nosaltres mateixos per a acostar-nos, escoltar i acompanyar a tot aquell que ho necessiti. L'hospitalitat ens descentra de nosaltres mateixos per a centrar-nos en l'altre a qui volem i hem d'acollir.

És difícil, també, perquè exigeix humilitat i tacte perquè l'amfitrió també ha de ser acollit i rebut; l'amfitrió es converteix en hoste d'aquell que acudeix a nosaltres. L'hospitalitat suposa assumir el risc de ser canviats per aquell a qui acollim, perquè l'acolliment ens transforma.

Acollim el mandat de l'Escripura i siguem hospitalaris. L'hospitalitat ha de ser l'estil característic del cristià. Cristià és aquell que va aprendre a allotjar.